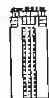
BLOED EN MYTHE ALS LEVENSWET

DOOR PIETER EMIEL KEUCHENIUS

BLOED EN MYTHE
ALS LEVENSWET

Kom boven, afgrondelijke gedachte, uit mijn diepte! Ik ben uw haan en morgenschemering, verslapen worm: sta op! sta op! Mijn stem zàl u wakker kraaien!

(NIETZSCHE: *Also sprach Zarathustra, Der Genesende*)

BLOED EN MYTHE
ALS LEVENSWET

DOOR

PIETER EMIEL KEUCHENIUS

TWEEDE DRUK
(3e–10e duizendtal)

UITGEVERSMAATSCHAPPIJ
DE AMSTERDAMSCHE KEURKAMER
AMSTERDAM

EEN WOORD VOORAF
(BIJ DEN EERSTEN DRUK)

Dit werk werd door mij reeds in het voorjaar van 1938 afgesloten, maar kon om begrijpelijke redenen niet worden gedrukt en uitgegeven. Onder de toen heerschende democratische ,,vrijheid'' zou de uitgave om den inhoud verboden zijn en de schrijver in den kerker hebben moeten zuchten. Het werk bleef daarom zoo lang rusten. Intusschen heb ik een poging gedaan om het boek in mijn moedertaal in Duitschland te doen verschijnen. Daartoe was de toestemming noodig van het, met het toezicht op de uitgave van geschriften belaste, partij-orgaan. Deze toestemming heeft lang op zich laten wachten, maar is toch eindelijk verkregen.
Ik heb er de voorkeur aan gegeven de Inleiding en ook andere gedeelten, die geheel het beeld en de stemming van den toenmaligen toestand weergaven, onveranderd te laten. Men diene dit bij het lezen in acht te nemen. Overigens verandert zulks niets aan den geest en de strekking van dit werk of doet daaraan afbreuk.

Den Haag, Juni 1940.

INHOUD

INLEIDING

En wederom zijn er zulken, die in het moeras zitten en roepen aldus uit het riet: Deugd, dat is stil in het moeras zitten. (Nietzsche: Also sprach Zarathustra. Von den Tugendhaften)

HET is nog niet zoo heel lang geleden, dat de minister-president Colijn de bekende en groote rede door hem in den Senaat gehouden (8 Febr. 1934), waarin hij een uiteenzetting gaf van het beleid der regeering en de door haar te volgen gedragslijn om de natie in staat te stellen de heerschende moeilijkheden het hoofd te bieden en waarin hij de Volksvertegenwoordiging opwekte tot samenwerking, eindigde met den uitroep: ,,Sluit de gelederen!''

Toen Nelson, Engelands grootste vlootvoogd, in den morgen voor den slag bij Trafalgar zijn manschappen op het dek verzamelde en hun de historische woorden toesprak: ,,Het vaderland verwacht dat iedere man zijn plicht zal doen,'' lag daarin de rustige verzekerdheid, het onwankelbare geloof in de plichtstrouw zijner mannen, in het besef hunner lotsverbondenheid met het vaderland en voor de eer der natie te strijden. Colijn's opwekking, die niet zonder ontroering werd aangehoord en zelfs niet naliet ook elders in het land indruk te maken, houdt echter in de erkenning der verdeeldheid; zij bergt in zich den twijfel of de partijen en hun afgevaardigden wel doordrongen zijn, dat eenzelfde lotsbestemming land, volk en staat vereenigen en zij is niet zonder ironie, omdat zij maant tot een geesteshouding, die bij de bestaande volksversplintering ongewoon is.

Nelson en vele zijner krijgsmakkers sneuvelden nog den-

zelfden dag in de vervulling van hun plicht voor het dierbare vaderland. Of ook al onze volksvertegenwoordigers en partijmannen, die altijd met zooveel ijver en hartstocht voor de belangen van land en volk in 's lands vergaderzaal en op de partijvergaderingen op de bres staan, zoo'n verheven opvatting van hun plicht hebben, dat zij bereid zouden zijn op elk moment voor de eer des vaderlands bloed en leven te offeren? Geen sterveling die dat gelooft.
Nu gaat de vergelijking met Nelson's beroemde toespraak niet op, wijl ons land immers niet voor een zoo belangrijke beslissing stond als de zeeslag bij Trafalgar voor het Britsche wereldrijk beteekende, want het betrof slechts de begrooting van het Rijk. Maar dat is juist waardoor het bedrog en de lamlendigheid der politiekers wordt aangetoond, dat zij het volk nog steeds in de gemoedelijke dwaling houden, dat het land zich wel in een economische crisis bevindt, waaraan het zelf geen schuld draagt, maar dat er overigens geen vuiltje aan de lucht is, dat alles slechts afhangt van een sluitende begrooting en het handhaven der muntwaarde, dan wel het loslaten harer pariteit – hieromtrent is men het niet eens – om er door heen te komen. En het koor van Joden of onder Joodsche geldmacht staande beurszwendelaars, bankiers, partijmannen en parlementariërs, trouw bijgestaan door de aan Juda geketende ,,nationale'' pers, schreeuwt eenstemmig mee, dat er alleen maar een verstoring is in de verhouding van productie en verbruik. Zij hebben alleen maar zin voor den geldzak; deze is hun hoop. De diepe zielsnood der natie en haar toekomst raakt hen niet – degenen die van de economische verstoringen het slachtoffer zijn, moeten het zoo lang maar zien uit te houden – en dat terwijl het Nederlandsche volk met dezelfde onverbiddelijkheid, waarmee het gesternte zijn kringloop volbrengt, aan den vooravond staat van een keerpunt, een revolutie, waarbij omtrent zijn toekomstige lotsbestemming zal worden beslist.
Hoe deerlijk vergissen zij zich, indien zij meenen, dat de oude toestanden en verhoudingen, waaruit zij zelf zijn

voortgekomen en waarop zij zich hebben ingesteld, onveranderlijk zullen blijven, alsof er sedert den Wereldoorlog niets is gebeurd.
Alleen reeds het bloote feit, dat 500.000 mannen hun knuisten ongebruikt laten, dat daarnaast duizenden hoofdarbeiders de maatschappij voor zich toegesloten vinden en zoodoende een groot deel van het volk en vooral de jeugd aan de demoralisatie van de ledigheid is prijsgegeven, den arbeid verleert, zijn tijd verbeuzelt, in kroegen verslijt, op straat doorbrengt dan wel zijn ,,kultuur''-behoefte aanvult in de zwoelige hetaeren-atmosfeer der tallooze ontspanningslokalen onzer grootsteedsche asfaltbeschaving, beteekent een nationale ramp, door de moreele en physieke verwoesting toegebracht aan de volkskracht. Maar de regeering, politiekers en onze brave vaderlanders bevroeden niets van het geweldige dat te gebeuren staat; als de ezel in den tredmolen verrichten zij met een stoicijnsch flegma hun taak, onbekommerd en in de verwachting dat met het herstel der welvaart de zon wel weer zal schijnen en middelerwijl strekken dagelijks honderdduizenden werkloozen in de stempellokalen gedwee de hand uit naar de hun toebedeelde aalmoes, verkeeren in den zoeten zwijmel van het komende internationale proletariërs-paradijs of droomen van een andere gelukzaligheid op deze wereld en vermoeden niet, dat ze bedrogen zijn en het slachtoffer der partijdemagogen. Zoo passen wij ons lijdelijk en zoo goed mogelijk bij de veranderde omstandigheden aan en wachten met een Oriëntaalsche gelatenheid af tot het economisch herstel van zelf zal intreden, ons uit de moeilijkheden zal verlossen en het manna uit den hemel komt vallen.
De regeeringen volstaan met een beetje bezuiniging, het zoo goed mogelijk sluitend maken der begrooting, eenige werkverschaffing, steunverleening, contingenteering, oprichting van crisis-centrales – meer speciaal instellingen onder Joodsche leiding en ter bevoordeeling van Joden – en eenige besluiten, gericht tegen hen, die door een

nieuwe gedachte begeesterd, zich willen ontworstelen aan den huidigen janboel en ten slotte eenige wetten ter bizondere bescherming van Joden in het algemeen.
Overigens is alles bij het oude gebleven. De ,,nationale'' of ,,crisis''-regeeringen verschillen in geen opzicht van die der voorafgaande parlementaire kabinetten. In schijn gaat er meer kracht van uit, in schijn is men een nieuwen koers ingeslagen, maar in werkelijkheid tiert dezelfde kleindoenerij, baantjesjagerij, salaris-cumulatie, hetzelfde partij-egoisme en byzantinisme als er altoos geweest is. Dezelfde klieken, dezelfde partijen en programma's, vaak ook dezelfde leiders, alleen de functies zijn verwisseld en voor zoover er voor de nieuw gecreëerde crisiscommissies nieuwe functionarissen noodig waren, zijn ze eveneens uit de oude garde gekozen of werden vriendjes aangesteld – wat te vergeven was, is eerlijk verdeeld – en zelfs de erkende marxistische landverraders zijn in hun ambten gehandhaafd. Het geheele regeerbeleid blijft zonder toekomstuitzicht, is alleen op het heden ingesteld en staart zich blind op de internationale economische verhoudingen.
Het is niet te verwonderen, dat de armzaligheid en politieke impotentie van regeering, overheid en partijleiders in de laatste halve eeuw niet bevorderlijk zijn geweest voor het wekken van dat onderlinge vertrouwen, als bij Nelson en zijn krijgskameraden heeft bestaan. De meeste voormannen en partijleiders zijn van een hopelooze middelmatigheid, missen het zedelijk gevoel hunner verantwoordelijkheid voor de natie en reiken met hun geestelijken horizon niet verder dan de belangen van het eigen ik en van de partij. Het is alles even klein; klein zijn de staatslieden, klein de partij-voormannen, klein de hooge functionarissen en klein hun gepruts. En dat in dezen tijd die om groote mannen schreeuwt, die alleen helden noodig heeft.
Twee impulsen stuwen onmiskenbaar de huidige nationale politiek; allereerst de angst voor het onafwendbare, de angst voor het verlies van de machtsposities, de verantwoordingslooze vette baantjes; voor de verstoring van het

groene-weide-geluk, voor het halen-wat-er-te-halen-is – in het democratische jargon heet dit alles ,,het behoud der volksvrijheden'' – en in de tweede plaats de macht van Juda. Het eerste verklaart het z.g. ambtenarenverbod voor nationaal-socialisten en fascisten, waardoor al deze kampvechters voor een nieuwe toekomst van land en volk tot politieke paria's zijn verdoemd, terwijl voor het laatste getuigen de door de vroegere Nederlandsche regeering bij den Volkenbond gedane stappen voor de speciale zorg der uit Duitschland gevluchte Joden (allemaal smeerlappen, die zich aan misdaden tegenover ons Duitsche broedervolk hebben schuldig gemaakt, want de fatsoenlijke Jood behoefde niet te vluchten), voorts de bizondere wetten ter bescherming van het Jodendom in Nederland en ten slotte de belangelooze afstand van 90 Hectare nieuw gewonnen bodem in den Wieringermeer-polder voor een kolonisatie van die gevluchte Joden en nog verdere vormen van steunverleening aan Jahve's uitverkorenen.
De uitsluiting van nationaal-socialisten en fascisten uit de ambtelijke beroepen is onder geen beding zedelijk te rechtvaardigen, tenzij alle politieke partijen een gelijk lot deelden (de anti-nationale partijen schakel ik hierbij uit) en is een beleediging van het rechtsgevoel, terwijl de bizondere hulp aan al of niet gevluchte Joden, welke hulp meer heeft van een overdadige koestering, een ten hemel schreiende achterstelling van de eigen volksgenooten is. Iedere cent, aan deze vreemde parasieten besteed, doet aan den schrijnenden nood van het eigen volk te kort. Die menschen moesten geen vrijheid hebben om zich hier te vestigen en een dag langer te vertoeven dan noodig is om naar andere contrijen te trekken. Maar Nederlands heilige asylrecht, dat eens verleend werd aan mannen van eer, aan de edele Hugenoten, wordt nu besmeurd en dient ter bescherming van Hebreeuwsche gauwdieven en schurken. Aan het vermanende verzoek van den premier om de gelederen te sluiten, werd prompt voldaan. Het was overigens geheel overbodig, omdat de partijen reeds uit angst vanzelf

tot aaneensluiting gedreven werden. Zelfs de marxisten, die in 1918 een staatsgreep beraamden om de internationale Joodsche dictatuur te vestigen, die jaren achtereen stelselmatig de tucht bij Leger en Vloot hebben ondermijnd, de muiterij op „De Zeven Provinciën" hebben aangestookt en er den lof van zongen, die onze nationale vlag in de steden waar zij de macht hadden, hebben onteerd door een verbod haar op nationale hoogtijdagen uit te steken, hebben zich aangesloten en eten uit de hand. Zij hebben zich bereids nationaal verklaard, aanhangers van het vorstenhuis en voorstanders van bewapening – speciaal tegen Duitschland – en doen alsof er nooit eenige tegenstelling heeft bestaan. De gelederen zijn dus gesloten, maar daarmee is slechts een schijn van eenheid tot stand gekomen, een politieke godsvrede, niet om de natie, maar uit eigenbelang en zelfbehoud. Er is niemand, die eerlijk aan deze eenheid gelooft en overtuigd is, dat daaruit een eendrachtige samenwerking zal voortkomen.
Eenheid, dat is het aaneengesloten volk van Nederland, de door de goddelijke Voorzienigheid geschapen bloedgemeenschap van Germaansche afstamming, van bepaalde karakter-geaardheid en overeenstemmende lichamelijke gesteldheid; zij ligt diep in de ziel verankerd door de zelfverloochenende liefde voor de eigen volksgenooten en het eigen vaderland; zij wordt gedragen door het geloof in de lotsverbondenheid van bloed en grond en uit zich in haar verhevensten vorm in den eendrachtigen levenswil en de offerbereidheid van het eigen leven voor dat der natie.
Maar zoo'n volksverbonden eenheid is in een tijd van ontmanning, vervaging en algemeene vervlakking niet meer denkbaar. Het democratisme heeft alle banden met het bloedeigene doorgesneden en daardoor het gemeenschapsgevoel verdrongen. Men voelt zich niet meer één met zijn volk, maar met geloofsgenooten, partijgenooten en ten slotte met de menschheid. *Men is nog te dom en te verleugend om in te zien, dat als er één ding onbetwistbaar vast staat, het dit is: dat juist de democratie de oorzaak is van den wereldchaos en zijn ellende, van den Wereldoorlog met zijn verschrikkingen, van alle economische crisissen en van dezen geheelen tijdgeest met zijn geestelijke en zedelijke ontwrichting.*

Ieder die zich daarvan rekenschap geeft, komt tot de beschamende waarheid, dat het Nederlandsche volk in een toestand van verval verkeert. De onmiskenbare verschijnselen van onmacht en aftakeling openbaren zich zoowel in het politieke, als het kultureele en sociale leven van het volk. Van de natie gaat geen kracht meer uit, noch naar binnen, noch naar buiten. Ons nationale leven gaat voorbij als dat van den bedaagden rentenier, die genoegelijk op zijn spaarpenningen of zijn pensioen teert en rustig zijn levensavond afwacht, wetend dat zijn tijd geweest is, dat hij zijn leven gehad heeft.
Over ons volksleven hangt de moeheid. Geen stormende, bruisende levensdrang, geen jeugdige overmoed en overdaad, geen verlangen en blijheid tot den dagelijkschen levenskamp, geen onvermoeidheid, maar de bezadigde bezonnenheid, de zatheid en behoefte aan rust van den afgeleefden grijsaard.
De staat der Nederlanden staat nog wel op de landkaart, doch niet krachtens den onweerstaanbaren wil der natie, het onverwoestbare geloof aan een verre toekomst. Het nationale bewustzijn, het besef tot één volksgemeenschap te behooren, is door ontbindende invloeden, die al eenige eeuwen onzen volksgeest vergiftigen, gedoofd. Hieraan zijn de tweedracht en onverdraagzaamheid zaaiende kerken zeker niet het minst schuldig. Aan den roem onzer vaderen willen wij niet meer worden herinnerd. Groote volksgroepen willen daarvan niets weten; zij hebben geleerd om met smaad neer te zien op die episoden uit onze volkswording, welke daarvan juist de heerlijkste en heldhaftigste zijn. Zoo staat het volk thans onverschillig tegenover eigen verleden, eigen bloed en eigen aard.
Wij leven geen eigen leven meer, maar een internationaal menschheidsleven en vegeteeren zonder herinnering aan

het verleden of eenige gedachte aan een toekomst, als schapen in het „groene-weide-geluk" van het nu. Wij zijn een volk, dat zichzelf overleefd heeft. De natie wordt niet meer door een heroische gedachte bezield. Het heldhaftige is niet meer, zooals eens in den tijd van ons Geuzendom, het stuwende en vormgevende van onze volksgemeenschap; het bepaalt niet meer haar levenshouding en dat maakt, dat bij ons de bezieling ontbreekt. Natuurlijk brengt ons volk nog helden voort; ook worden door ons nog wel groote werken uitgevoerd, zooals de inpoldering van de Zuiderzee en dat alles bewijst slechts, dat het innerlijk vermogen bij ons nog niet verdwenen is, maar de algemeene geest is futloos en bedorven. Men verfoeit de heldhaftige levensopvatting als een ondeugd en beschouwt den held als een minderwaardige. De massa is laf, maar voelt zich sterk door de massa en scheldt den held voor lafaard. Zoo heeft zich bij ons een omkeering der waarden voltrokken.

Ons volk is overvallen door een groote vermoeidheid. Waar is bij ons de groote man, die ons het morgengloren verkondigt van een nieuwe toekomst, zooals Oranje en Coen eertijds, zooals Hitler voor Duitschland, Mussolini voor Italië, Atatürk voor Turkije? Eens was ons geloof een heldengeloof, onze kunst een heldenkunst, onze strijd een heldenstrijd, onze taal een heldentaal. De taal staat niet meer in dienst eener heldische levensopvatting, maar wordt verhaspeld tot een Joodsche krantentaal en dient voor het uitdrukken van een aardvreemd levensgevoel.

Wij stammen af van heldenbloed, maar wijzelf missen den moed onzer Geuzenvaderen. Wij teren nog op een machtig en roemrijk verleden, maar het heeft ons niets meer te zeggen. Er is geen kracht, geen moed en geen geloof. Ja, toch wel geloof. Wij gelooven aan het heil der parlementaire democratie, aan het heil der politieke partijen en haar programma's, dat zij het hoogste goed der natie zijn en in eeuwigheid moeten worden bestendigd. Men gelooft zelfs aan eenheid door democratie en ziet in de onderlinge verdeeldheid niet slechts een normalen toestand, maar juist het samenbindende middel der natie, dat haar sterk zal maken en naar grootheid zal voeren. Men gelooft voorts, dat economische welvaart geluk beteekent, veel geld het optimum bestaan en de hoogste waarde van Nederlandsch leven.

Wij denken in guldens. De economische toestand geeft het peil aan onzer beschaving en bepaalt de waarde van den persoon. Met de stijging der beursnoteeringen en dividenden of het salaris, stijgen wij in eigenwaarde. Door een economische crisis wordt ons aanzien aangetast en ons geluk verstoord. Ons lot is aan de internationale beursconjunctuur gekoppeld en aldus verwachten wij van een economisch herstel de verheffing van ons bestaan.

Bij ons heerscht „het ressentiment der mislukkelingen en zwakken", waarmede Nietzsche zoo treffend de impotentie van dezen tijd heeft weergegeven. De kleinste en onbekwaamste mannen bekijken zich in den spiegel en beschouwen zich als de volmaaktheid en het wonder der schepping. Intusschen breken zij alles af wat boven hen uitgaat en smaden ieder die sterker en grooter is dan zijzelf. Zij verlangen dat de grooten zich voor de kleinen op de knieën werpen.

Vergelijkt men ons volk van heden met onze vaderen van de 16e en 17e eeuw of daarvoor, dan zijn wij kleiner geworden. De op den voorgrond tredende mannen uit ons volk, onze staatslieden, partijleiders en magnaten bestaan uit onbeduidende, kleine personen, maar de menigte ziet hen groot en kolossaal.

Hoe beschamend staan wij tegenover mannen als Tromp, De Ruyter, Rembrandt, Coen en al onze Geuzenvaderen. Welk een moed en blijheid hadden zij tegenover het lot en welk een verschil met dē vermoeide menschen van heden. Karakters als Rembrandt en Coen zijn voor onzen tijd mislukkelingen, omdat zij te sterk zijn en tegen de keer in gaan; hen wacht geen ander lot dan aan de publieke verachting te worden prijsgegeven. Het is de her-

haling der geschiedenis. In het democratische Athene werd ieder die het gebrek vertoonde, dat hij meer dan middelmatig was, lastig en gevaarlijk en stelde zich bloot om door het schervengericht, een meerderheidsuitspraak van het gepeupel, verbannen te worden.
Wij verachten alle gevaar, daadkracht en heldhaftigheid en van zelf daardoor iedere uitzonderlijke persoonlijkheid. Deze past niet in onze humanistische samenleving met haar Joodsche kranten-moraal. Deze wil het leven gevaarloos en alle menschen gelijk en middelmatig. Zooals Heraklitos van de Ephesen vertelde, waar niemand de flinkste mocht zijn – hij ried ze deswege aan om zich allemaal maar op te hangen – zoo is het ook bij ons. De groote karakters kunnen niet meer op den voorgrond komen. Doorgaans willen zij dat ook niet, omdat zij zich tegenover de democratische massa met haar achterbaksche methoden en haar geniepigheidjes niet opgewassen voelen. Deze duldt geen uitzonderlijke mannen en maakt ze het leven onmogelijk. Een hervormer wordt niet verlangd. Als hij er was, dan zou men als een zwerm venijnige horzels hem achtervolgen, zich op hem werpen, hem steken en het leven verpesten. Reeds onder het libertinisme van Johan de Witt liet men ons grootste Hollandsche genie Rembrandt verkommeren. Zoo verging het eveneens een Multatuli, die door Droogstoppels en Slijmeringen werd weggesard, tot hij ten slotte gebroken en verarmd, in den vreemde moest vluchten en daar sterven. En hoe misdroeg men zich tegenover Van Heutsz. Zoolang men hem noodig had, heeft men hem ook gebruikt; daarna werd hij hinderlijk om zijn afkeer van het kleinzielige partijgekonkel met zijn plagerijen en zoo kon het niet anders of deze Nederlandsche held werd totaal vergeten en ook hij sloot ver van het vaderland de oogen, terwijl zijn navolgers en profiteerders hier hun grootste triomfen vierden. Zoo ook heeft men den grooten Bolland gesmaad en gepest.
,,Geen treuriger bewijs kan iemand van zijn eigen klein-

heid geven, dan ongeloof in groote mannen'', zei Carlyle. Het is juist deze geestesgesteldheid die kenmerkend is voor onzen tijd. Zien wij slechts hoe de meest onbenullige oud-ministers, partij-schreeuwers, valuta-speculanten en rijk gestolen Joden als onsterfelijken door overheid en burgerij worden geëerd. Alleen de doorsnee-mensch is gewild en heeft samen met den gewieksten sjacheraar en intrigant de beste kansen om in deze maatschappij vooruit te komen en rijk te worden. Hij heet dan geslaagd. Zien wij voorts naar onze parlementariërs, hoe zij naar voren zijn gekomen. Hun soepelheid, hun vaardigheid om zich als een worm te verwringen en in duizend bochten te kronkelen, met iedereen en alles overweg te kunnen, wel beginselen te hebben zonder beginselvast te zijn, dat heeft hen doen slagen. Waar vindt men nog het rechte, harde, onbuigzame karakter, dat zich niet aan de omstandigheden aanpast, maar deze beheerscht?
In Nederland ontbreekt de groote mensch. De menschen van heden zijn geen scheppers, geen daadmenschen, maar een tijdsproduct. Als de nu algemeen op den voorgrond tredende mannen ook waarlijk de bloem der natie vormen, dan is er geen twijfel meer of wij zijn bereids verloren. Teekenend voor de huidige ,,heerenmoraal'' is de gewoonte der Senaatsleden om de presentielijst te teekenen, ook als zij niet het voornemen hebben de vergadering van de Eerste Kamer bij te wonen. Zij strijken dan daarna de vergoeding op, die hun rechtens niet toekomt. Deze fatsoenlijke oplichterij is geoorloofd, maar als een steuntrekkenden arbeider het buitenkansje ten deel valt van een extra karwei, waaraan hij verdient en hij verzwijgt dat, dan wordt hij gestraft, omdat hij de gemeenschap besteelt.
Dit is het wat Spengler aanleiding gaf om te schrijven: ,,De tijd zelf is gemeen geworden en de meesten weten niet in welken graad zij het zelf zijn.'' Het verklaart waarom men voor groote karakters geen belangstelling meer heeft. Men plaatst nu den mensch met zijn zwakheden op

den voorgrond. Ja vooral zijn zwakheden, want deze vormen het bij uitstek menschelijke aan den mensch. Dat verklaart ook de voorliefde van dezen tijd voor zwakkelingen en alles wat slap is; daarom verdedigen wij misdadigers, sexueel geperverteerden, hoeren, souteneurs, enz. en alles wat zwakzinnig of minderwaardig is. Zij zijn ons meer waard dan den waaghals, den held, den sterken mensch, den man van eer. Deze is gevaarlijk, een sta-in-den-weg, een verstoorder van onze humanistische allemansliefde en van het groene-weide-geluk. Persoonlijke offers en daden in het belang der natie vinden geen waardeering, maar verdiensten tegenover de menschheid en de Joden worden hoog aangeslagen. Lijntjestrekkers met langdurigen dienst, knoeiers en gauwdieven, krijgen eervol ontslag en pensioen onder dankbetuiging voor hun gewichtige diensten.
De staat zelf is nu beschermer van het kleine, het middelmatige, het on-Nederlandsche en het gemeene. De staat bewaakt het verval, omdat volgens de sacrosancte democratie met haar volksvrijheden, aan alles het gelijkheidsrecht toekomt, dus ook aan ieder en alles dat de verwording predikt of de samenleving verloedert. Daarvandaan, dat onder een kwasi-wetenschappelijkheid, in woord en beeld propaganda wordt gemaakt voor naaktkultuur, sex-appeal, sodomieterij, vrije liefde, vruchtafdrijving, geboorte-beperking, huwelijksreform, vergemakkelijking der echtscheiding en meer van die beestachtigheden. De grootste vuilpoetsen achten zich tegenwoordig als zedelijkheidsapostelen geroepen. Het meest bekende op dit gebied van sexueele anarchie is de vunzigheid van het driehoekshuwelijk met geoorloofd overspel en verlovingsvoorproefjes van den marxist Wibaut. Deze huwelijksmoraal-hervormer ontving duizenden loftuitingen en dankbetuigingen, meest van jonge menschen, over zijn nieuwe „systeem", natuurlijk uitsluitend van personen, die zich van de kwellende gedachte van een liederlijken levenswandel bevrijd gevoelden en zich nu zelfs met trots konden uitgeven als

de baanbrekers eener hoogere zedelijke orde en gereinigde samenleving!
Men schaamt zich er niet voor, op belastingontduiking prat te gaan of openlijk uit te komen voor onrechtmatig verkregen „stiekeme" (een Joodsch woord!) voordeeltjes. De geraffineerdste zelfbevoordeeling en berooving van de volksgemeenschap wordt door de pers opgehemeld, met casuistische spitsvondigheden goedgepraat en door de overheid met bevordering in rang en decoratie beloond. Wij hebben het voorrecht, in een democratischen rechtsstaat te wonen. Wat dat zeggen wil? Dat bij ons de staat nog slechts een politioneele machtsorganisatie is en het volk een menschenhoop zonder levend verband. Dat beteekent verder, dat zwendelaars en groot-oplichters ongestraft het volk mogen bestelen, dat het aan zielsverdervers geoorloofd is de goede zeden te ondermijnen, zoolang zij slechts niet in strijd handelen met de wet. Dat beteekent, dat men liever den enkeling, ook al is hij een laaghartige schoft, tot het uiterste het formeele recht laat wedervaren en hem kalm de gelegenheid laat de gemeenschap te benadeelen, in plaats van omgekeerd het volk in bescherming te nemen tegen smeerlappen en schavuiten. Reeds vele jaren terug werd door Bolland, in zijn vermaarde rede van 1921, de onmacht en ontreddering van het nationale en maatschappelijke leven op scherpe wijze belicht en tegelijk ook het fatale falen der democratie en het onvermogen der democratische regeeringen en partijen aan de kaak gesteld. „De schaamteloosheid neemt toe... Het voorkomen der samenleving is hondsch geworden. Een beschaving, die zoo is verloopen, moet bestemd zijn, om door zelfverkankering aan haar einde te komen, een einde vol smerigheid, stank en verrotting... (De democratie) tracht alles neer te halen tot een gemeenschappelijk peil, van zelf het laagste."[1]) Zoo luidde de bittere klacht van dezen grooten Nederlander, die het troos-

1) G. J. P. J. Bolland. De teekenen des tijds.

telooze van dezen tijd en zijn mannen voor een grootschere toekomst inzag. Maar Bolland's vermaning vermocht geen waardeering te oogsten en stierf weg als de noodkreet van Zarathoestra op den bergtop. Een storm van verontwaardiging onder aanvoering van Joden, wien door den wijsgeer het grootste aandeel in de algemeene demoralisatie werd toegeschreven, stak tegen hem op, om echter spoedig te bedaren en in een volkomen doodzwijgen te eindigen. Zelfs zijn leerlingen hebben in dit opzicht hun meester verloochend. Het heeft hen aan moed ontbroken om zijn vermaningen verder uit te dragen. Zij zijn bij het abstract-wijsgeerige van zijn leer blijven staan.
Als men vraagt, wat onze regeeringen, parlementen, staatslieden en volksleiders gedaan hebben om het Nederlandsche volk uit zijn neergang en verscheurdheid te verheffen tot een eendrachtige, zelfbewuste krachtige natie, om de algemeene verloedering tegen te gaan, dan is het beschamende antwoord daarop: niets. Hier stellen wij tevens de algeheele onmacht der kerken en christelijke partijen vast. Niets, maar dan ook bepaald niets hebben zij willen of kunnen verrichten, om die treurige volksontaarding, die een diepe schande is voor de natie, tegen te gaan. Liever zien zij de onbeperkte vrijheid der volksverdervers, liever de verjoodsching en verwildering van moraal en samenleving, de volledige slooping van onze volkskracht, de onteering van onze volkshelden, de ergste volksversplintering en burgerhaat, als slechts de hoogheilige democratie met haar volksvrijheden behouden blijft; liever een overheid en volksvertegenwoordiging van zielige stumpers, baantjesjagers, volksverraders en sjacheraars, dan de krachtige en gezonde eenwording der natie, dan een in bloed en bodem gewortelde volksche eenheid en haar opstanding onder aanvoering van een volksheld! 1)

1) De tijd heeft ons volkomen in het gelijk gesteld. De vijfdaagsche, van 10 tot 15 Mei 1940, door de overheid vooraf beraamde, sadistische bloed- en folterterreur op nationaal-socialisten en Duitschgezinden, heeft aangetoond, hoe ver het met die verloedering is gekomen. Men leze in verband hiermede het geschrift van J. de Haas: Vijf dagen terreur.

Men behoeft zich dan ook niet met de geringste hoop te vleien, dat met het tegenwoordige demoliberale, kapitalistische stelsel en zijn mannen nog iets goeds te bereiken valt. Niets is daarvan meer deugdelijk en bruikbaar. Alvorens aan een nieuwen opbouw der volksgemeenschap te denken valt, dient dit vermolmde kavalje grondig opgeruimd te worden.
Ook van een persoon als Colijn, die door de democratische partijen voor den sterken man gehouden werd en in wien zij den redder des vaderlands zagen, is niet te verwachten, dat hij de algemeene ontreddering en het verval zal kunnen stuiten. Bij den aanvang van zijn premierschap der regeering, dat merkwaardig genoeg samenviel met de machtsaanvaarding van Adolf Hitler over het Duitsche volk, gaf hij in de volksvertegenwoordiging te kennen, dat om een goed staatsman te zijn, een groote politieke ervaring noodig is. Kennelijk was deze uiting bedoeld als een sneer op het nationaal-socialistische Duitschland, waar Hitler en een door hem om zich heen verzamelde groep van in staatszaken onbedreven jonge mannen aan het bewind was gekomen; naar het scheen een troep kwajongens, door wier onervarenheid en onbekwaamheid de staatsorde en het volksleven wel spoedig in het honderd zouden loopen. Hoe geheel anders is het echter uitgekomen! De jonge held heeft immers geen ervaring noodig; hij is vol strijdlust en vertrouwt op eigen kracht. Nog nooit is de groote staatsman uit de leerschool van het parlementaire geklets of uit de kleinmoedige bureaucratische sleur voortgekomen, omdat hij hier niets te leeren, maar wel te verleeren heeft. Alleen de geniale en heroïsche aanleg maakt den grooten staatsman of den veldheer.
De vergelijking van de persoonlijkheid van Colijn met die van het genie en den volksheld Adolf Hitler en voorts van de vijfjarige ambtsperiode van Colijn en zijn medewerkers met die van Hitler en zijn schare jonge mannen, valt dan ook zoo beschamend en vernietigend uit voor Colijn, dat zij eenvoudig belachelijk is.

In een handomdraaien heeft Hitler een einde gemaakt aan de poelen van ontucht en openbare zwijnerijen in de steden en voorts aan de corruptie en de berooving der volksgemeenschap. Hij heeft het Duitsche volk met zijn nationaal-socialistische levensbeschouwing het bewustzijn van zijn saamhoorigheid en lotsverbondenheid bijgebracht. De ketenen der knechtschap van het vernederende Versailler Vredesverdrag heeft hij niet alleen tot gruizels geslagen, maar aan het Duitsche volk, dat men meende als een volk van tsjandala's te kunnen trappen, heeft hij weer zijn weerrecht en zijn eer teruggegeven en Duitschland tot een eerbied en ontzag afdwingenden, machtigen staat gemaakt. Ten spijt aan alle tegen Duitschland samenspannende machten, ten spijt ook aan het gebrek aan deviezen, den minder vruchtbaren bodem, heeft Hitler de welvaart en bedrijvigheid van zijn land tot een geweldige ontwikkeling gebracht, *zoodat niet alleen de geesel der werkloosheid door hem algeheel werd opgeheven, maar geen enkele Duitscher meer gebrek lijdt.*

Ten onzent echter is onder de vijfjarige leiding van Colijn de werkloosheid niet slechts ontzettend verergerd, maar de algemeene welvaart sterk achteruitgegaan en hebben de armoede en het gebrek een ten hemel schreiend peil bereikt. Bij monde van een zijner ministers werd zelfs erkend, dat er onder het volk een toenemende ondervoeding valt vast te stellen. Instede nu de Almacht dankbaar te zijn voor de overvloedige zegeningen van onzen landbouw, wijl daardoor geenerlei voedselgebrek behoeft te bestaan, werden op last van de regeering-Colijn op groote schaal groot en klein vee afgeslacht, het vleesch vernietigd, terwijl daarnevens geweldige hoeveelheden landbouwvoortbrengselen als groenten en fruit op de mestvaalt werden geworpen, om ze als voedsel onbruikbaar te maken!

Men vraagt zich in gemoede af, wat Colijn bewogen heeft, om niet uit het totale falen van zijn beleid de consequentie te trekken en zoodra zijn onvermogen bleek om de natie uit haar sociale en politieke nooden te verheffen, af te treden.

Zoo er iemand ongeschikt was om als leider van het Nederlandsche volk op den voorgrond te treden, dan was het deze millionair, die alleen reeds om zijn hoogkapitalistische loopbaan het recht verbeurd heeft als volksleider op te treden. Zijn hooge ambt als directeur der Koninklijke Petroleum Maatschappij en het commissariaat van tal van industrieele en landbouw-ondernemingen toch dankte hij niet aan zijn deskundigheid en bekwaamheid, maar werden hem toegeworpen om zijn politieken invloed als voorman der machtige Anti-Revolutionaire Partij.

Colijn is wel staatsman in demoliberalen zin, maar geen volksman en nog minder een volksheld. Hij is geen man van grootsche opvatting en wereldomvattenden blik en is ook nooit buiten de grenzen van zijn partij uit kunnen komen. Hij is en blijft de bekrompen partijman. Zijn uitspraak als anti-revolutionair te willen sterven, getuigt daarvan en geeft blijk, dat de mythe van het Nederlandsche volk hem vreemd is. Immers, niet de Anti-Revolutionaire Partij met haar tiental kamerleden moet bestendigd blijven, maar het Nederlandsche volk moet eeuwig leven, ook als de Anti-Revolutionaire Partij dood zal zijn. Colijn verklaarde bovendien, dat hij het zich tot taak rekende om tot zijn levenseinde, niet het Joodsche marxisme, maar het Duitsche nationaal-socialisme te bestrijden, dat hij een gevaar achtte voor staat en samenleving.

Maar waarmee zou deze man, die ondanks al zijn verdiensten en zijn vlotte en schitterende loopbaan als officier, staatsman, partijleider, handelsman, bestuurder van grootkapitalistische ondernemingen en voorzitter van mislukte internationale conferenties, toch niet bij machte gebleken is, om het Nederlandsche volk zelfs met het allerkleinste, nieuwe gedachtetje te verrijken, het nationaal-socialisme kunnen keeren? Wat heeft hij ter vervanging daarvan het volk aan te bieden? Deze man is zoo arm, dat hij zelf niets te schenken heeft, niets of het moest zijn een gammel en versleten democratisme met zijn valsche mythe van de autoriteit van het doode getal, met zijn tweedracht-

zaaierij en zijn joderij. Het geloof in het heil eener aftandsche democratie vermag geen volk meer tot eenheid en offerzin te begeesteren.
Colijn heeft als ieder ander regeeringsleider gemeend twee soorten belangen te kunnen vereenigen en dienen: die van de natie en die van de partij. Dit zou alleen mogelijk zijn, indien de staat de belichaming is van de partij als uitdrukking van den wil des volks, m.a.w. als staat en partij in elkaar overgaan. Dit kan van de Anti-Revolutionaire Partij niet gezegd worden en alzoo dekken de functies van regeeringsleider en partijman elkander niet, maar zijn met elkaar in strijd.
Colijn kan niet verlangen, dat het volk naar hem luistert, omdat hij zelf voor het partij-particularisme, de volksverdeeldheid en het grootkapitaal heeft geijverd. Ook kan men niet van zijn partij of van zijn regeeringsdaden zeggen, dat zij voor een Nederlandsch volksideaal kampen, want zijn partij, evengoed als ieder andere, strijdt voor de machtspositie der partij en niet voor een groot vaderlandsch doel. Colijn ziet zijn dienst aan het vaderland culmineeren in zijn dienst aan de partij, terwijl het belang der volksgemeenschap en van het vaderland elke uitzonderlijkheid uitsluit en het gansche volk omvat. Bij een man als Hitler is al zijn zorgen, denken en doen alleen gericht op de grootheid en het geluk van het Duitsche volk. Hij kon dan ook in een zijner toespraken tot het verzamelde volk in alle reinheid en oprechtheid verklaren: ,,Het geluk van het Duitsche volk is mijn geluk.'' Hitler voelt zich één met het volk en het volk voelt zich één met den leider. Maar dat is juist het groote verschil, dat het Nederlandsche volk zich heelemaal niet één voelt met Colijn of zijn partij dan wel zijn regeering. Colijn mist daarom alle recht om namens het volk te spreken en aan het volk het vertrouwen te vragen. En nog veel minder kan hij zich verbeelden de groote man te zijn, waarom het vaderland roept.

Op het oogenblik loopt alles wat democraat is en natuurlijk ook alle Joden, te hoop ter bescherming van de ,,vrijheid'', die zij bedreigd zien door het nationaal-socialisme en het ontwakende eenheidsbewustzijn des volks. Men heeft de wet voor heilig verklaard en doet nu een beroep op de legaliteit, om een politiek stelsel een eeuwigheidspatent te verschaffen, dat zijn handlangers in staat stelt om het volk steeds meer te verbrokkelen, het te ontwortelen, de volkskracht lam te leggen en het eenmaal aan volksvreemde woestijnnomaden verleende gastrecht om te zetten in een onaantastbare garantie over ons Nederlandsche volk heerschappij te voeren en het uit te buiten.
Legaliteit kan nooit de onvrijheid van de volksgemeenschap wettigen. Men late het aan Joden, Papoea's, Hottentotten en andere volken over om voor zichzelf het ideaal hunner vrijheid te bepalen en hun opvattingen omtrent legaliteit met hun eigen levensbeginselen in overeenstemming te brengen, maar voor ons, vrije Germaansche Nederlanders, kunnen de wettelijke grenzen nimmer de beknotting beteekenen van de eigen bloedrechten met hun tradities van eer en moraal. Het is toch waarlijk ondragelijk, dat een rasvreemde rechtsverdraaiing onze wetten misbruikt voor de onbeperkte vrijheid der Joden, hun het recht laat om samenleving en kultuur te verpesten, terwijl het eigen bloed, dat zich tegen deze vervreemding verzet, het zwijgen wordt opgelegd, en dat de meest trouwe vaderlanders vervolgd worden, alleen omdat zij een volksverlammend staatsstelsel weerstaan.
Gehoorzaamheid aan de wet is niet langer een plicht en ook niet langer mogelijk, zoodra de levensrechten van ons volksdom door de wetten worden vertrapt; berusting wordt dan eerloos en laf. Maar onze verjoodschte democratie heeft het gevoel voor het heilige recht op een wezensecht en bloedrijk volksbestaan bij ons afgestompt; wij gebruiken de wet nu niet meer als middel om al het daaraan vijandige te bestrijden, de nationale eenheid in stand te houden en de volksverheffing te bevorderen,

neen, wij zijn zoo vast overtuigd dat alle menschen gelijk zijn en daarmee ook op gelijke rechten aanspraak maken, dat wij het aan Joden overlaten uit te maken wat recht en vrijheid voor ons zullen beteekenen.
Shakespeare heeft in zijn ,,Koopman van Venetië'' den draak gestoken met die doode paragrafencult, welke toestaat dat de braafheid door de boosheid wordt onderdrukt. De Joodsche woekeraar Shylock eischte de wet en dat beteekende in het onderhavige geval een pond vleesch uit het lichaam van zijn schuldenaar, Antonio. Om waarlijk recht te doen, gaf Bassanio, zijn vriend, aan den Doge den raad om het geschreven recht door zijn gezag te verbuigen, om aldus den duivel Shylock in zijn booze plannen te toomen. Het fiat justitia, et pereat mundus (wat recht is geschiede, al vergaat de wereld) geldt niet voor ons, Noorderlingen. Trouw aan de letter van de wet kan nooit voor ons in het geding komen tegen trouw aan het volk en ons bloed.
Of het verzet tegen een systeem van dwingelandij, dat het volk naar zijn verval voert, het aan Joodsche machten uitlevert en daarmee verraad pleegt aan het eigen bloed, nog geoorloofd is, is nu geen gewetensvraag meer. De overheid moge in haar verstarring en aanbidding der democratische doctrine nog zoo overtuigd zijn van haar goed recht in de vervolging harer bestrijders, zoodra het levensrecht van een volk op het spel staat, dan is de overweging wettig of onwettig van geen gewicht meer. Voor hen die zich geroepen voelen om het vaderland te bevrijden, wijkt de heiligheid van de wet voor de heiligheid van het leven. Maar de rebel tegen overheid en wet is niet te verwisselen met den laaghartigen schurk, die tegen het vaderland rebelleert. In de geschiedenis der volken zijn de groote aanvoerders der rebellen tegen het wettige gezag niet zelden als redders van het vaderland den roem der onsterfelijkheid deelachtig geworden. In vorige eeuwen gold dit van Oranje, Cromwell, Frederik den Groote, maar in den jongsten tijd verheffen zich de rebelleerende gestalten van

Mussolini, Hitler, Pilsoedsky en Atatürk als een lichtend voorbeeld.
In ,,Mein Kampf'' heeft Hitler door middel van de volgende taal afgerekend met het moderne Joodsch-democratische farizeërdom, dat liever een geheel volk naar de verdoemenis ziet gaan, dan dat een titteltje van zijn wet geschonden wordt:
,,Staatsautoriteit als doel in zichzelf kan niet bestaan, want in dit geval zou iedere tirannie op deze wereld onaantastbaar en geheiligd zijn.
Wanneer door de hulpmiddelen van het regeeringsgeweld een volksdom naar zijn ondergang gevoerd wordt, dan is rebellie van elkeen, die tot het volk behoort, niet slechts een recht, maar een plicht...
In het algemeen moet nimmer vergeten worden, dat niet het behoud van een staat of ook van een regeering hoogste doel van het bestaan des menschen is, maar het behoud van zijn soort.
Is echter dit laatste eenmaal in gevaar om onderdrukt of ter zijde geschoven te worden, dan speelt de vraag der legaliteit nog slechts een ondergeschikte rol. Het mag dan wezen, dat zich de heerschende macht duizendmaal van zoogenaamde legale middelen in haar optreden bedient, dan is niettemin de drang naar zelfbehoud der onderdrukten steeds de verhevenste rechtvaardiging voor hun strijd met alle wapenen...
Menschenrecht breekt staatsrecht.''

Het is niet meer twijfelachtig, dat achter het gansche huidige systeem, het hoogkapitalistische liberale stelsel met zijn gelijkheidsdogma, de Joodsche geest te ontwaren is. Dat daarmee ook het geheele kultureele verval, de zedenverwildering, de verkrachting van alle verecundia, de ontwaarding van alle waarden en de ontbindende invloeden op de volksgemeenschap het werk is van dezen woestijndemoon, is een verschijnsel, dat niets slechts door de groote mannen der Arische mensch-

heid is erkend, maar door de Joden zelf wordt beaamd. Niemand minder dan Marx-Mordechai gaf aan zijn rasgenooten de schuld van het volgende: „Zij hebben de gansche christelijke wereld in hun Joodsche baan en spoor gedreven; zij hebben de christenen het geld leeren aanbidden; zij hebben de christenen tot Joden gemaakt."
Ook de jong gestorven Joodsche denker Weininger getuigde, dat het geheele tijdsbeeld van heden het gevolg is van het ondermijnende werk van den Joodschen geest. „Onze huidige tijd laat het Jodendom op zijn hoogste hoogte aanschouwen, die het sedert de dagen van Herodes beklommen heeft. Joodsch is de geest der moderniteit... Onze tijd, die niet slechts de meest Joodsche, maar ook de verwijfdste van alle tijden is... de tijd van het lichtgeloovigste anarchisme, de tijd zonder zin voor staat en recht, de tijd der geslachts-ethiek... de tijd van het kapitalisme en het marxisme;... de tijd die het genie voor een vorm van waanzin verklaart,... de tijd der geringste oorspronkelijkheid...; die tijd, die in plaats van het ideaal der kuischheid de cult van de halfmaagd gesteld heeft: deze tijd heeft ook den roem, de eerste te zijn, die de geslachtsgemeenschap niet slechts aangebeden heeft, maar tot plicht verheven heeft: niet om zich te vergeten, zooals de Romeinen en Grieken in het bacchanaal, maar om zich te vinden en de eigen leegheid daarmee een inhoud te geven."

DE ALGEMEENE VERJOODSCHING

In het volk is alle geest en alle leven en daarbuiten is geen heil en geen deugd te vinden.
(E. M. Arndt. Blick aus der Zeit auf die Zeit)

TOEN eenmaal het diepe wezensverschil tusschen Nederlander en Jood mij bewust werd, heeft het mij niet meer losgelaten en is het mij gaandeweg tot een gewoonte geworden om alle gebeurlijkheden en schakeeringen onzer samenleving kritisch naar hun Joodsche of onjoodsche tendenzen of invloeden te toetsen en te waardeeren. Mijn geest beoordeelt automatisch, als ware het een reflex, alle gebeuren naar zijn Nederlandsche of Arische echtheid, dan wel Joodsche ont-aarding.
Bevind ik mij in tram of trein, dan vestig ik intuïtief mijn aandacht op Joodsche reizigers en hun gedragingen; lees ik boek of krant of bezoek ik schouwburg, filmvertooning of kunsttentoonstelling, dan schift mijn geest kritisch wat karaktergetrouw en bloedwaar is en wat Joodsch of verjoodsching. Nu behoeft de Joodsche verbastering volstrekt niet van een Jood afkomstig te zijn, want verjoodsching is een ontaarding, die onze gansche samenleving heeft aangetast en onze bloed- en grondgebonden natuur en kultuur welhaast onherkenbaar vervormd. Hoe kan het ook anders! Bank- en beurswezen, pers, film, radio, tooneel, schoone kunsten, zij allen staan onder rechtstreeksche Joodsche geestes- en machtsinvloeden; daarnaast – en dit is zeker het meest noodlottig – hebben ook de kerken, de opvoeding, het onderwijs, de taal, de wetenschap, de rechtspraak en de politiek ten onzent een sterke judaiseering ondergaan. Het is de zuivere waarheid, dat de Nederlander elken lieven dag Joodsch aanvangt en Joodsch

eindigt, dat zijn leven zich van de wieg tot aan het graf in een onzuivere, van geestelijke knoflook bezwangerde atmosfeer afspeelt, die vergiftigend is voor zijn levenssappen en verlammend voor zijn geestkracht. *Het Nederlandsche volksleven is door stelselmatige verjoding gericht op bestendige wezensverloochening en bloedverraad!*
De erkenning van deze feiten beteekende aanstonds voor mij het onvermijdelijke conflict met de burgerlijke, maar vervalschte begrippen van humaniteit en verdraagzaamheid, de beide intimidatie-middelen bij uitnemendheid, waarmede elke poging tot afweer van het vreemde of bescherming van het eigene wordt gesmoord, gepaard met de berisping van barbaarschheid en verwijzing naar de vrijheidsidee, die de glorie onzer vaderlandsche geschiedenis was. Genoemde begrippen vormen het opvoedkundige keurslijf, dat het Hollandsche kind wordt aangetrokken, zoodra het vermogen des onderscheids zich begint te ontwikkelen. Gelijk bij het Chineesche meisje reeds in de vroege jeugd de voet wordt ingeklemd, tengevolge waarvan deze atrophieert en mismaakt wordt en de Chineesche vrouw zich nog slechts gebrekkig verplaatsen kan, zoo is ook in onze Nederlandsche opvoeding het keurslijf der Joodsche almenschheids-ideologie de oorzaak van een belemmering voor een gezonden, bloedrijken groei van het Nederlandsche aardeigene, waardoor de Nederlandsche jongen en het Nederlandsche meisje, eenmaal volwassen, een verminkt bestaan leven, niet bij machte zich tegen de vervreemding te verzetten en als gewillige slaven achter de Joden aanloopen.
Zonder eenig gewetensbezwaar heb ik aan dat even onwaarachtige als zoetelijke humaniteitsgeblaat weerstand geboden, omdat het eigen bloedbewustzijn mij deed begrijpen, dat de almenschheid, ten spijt aan alle ethische beweringen van het tegendeel, een uit het Joodsche brein gesproten abstractie is, welke aan de emancipatie van den Jood en aan de uiteindelijke wereldheerschappij van Juda moest worden dienstbaar gemaakt. Onze moederaarde

wordt niet door een menschheid aan zich bewoond, maar is bevolkt met honderden rassen, stammen, volken, ieder met hun eigen erfelijke lichaamskenmerken, geaardheid en karakter en onderling volkomen verschillende levenseischen. De Joodsche gelijkheidsethiek wil het wel doen voorkomen, alsof alle volken gelijk zijn en gelijke belangen hebben en allen even gelukzalig zullen worden bij een, onder Joodsche macht en beheer staande en geregelde productie en distributie, maar dat is bedrog. De ongelijkheid is feitelijk de essentie van ons menschelijk bestaan. Zonder die verscheidenheid van rassen en volkeren zouden de historische kulturen en kunstperioden niet mogelijk zijn geweest, want eerst die wezensverschillen en polariteiten veroorzaken den edelen wedijver en den onderlingen bestaansstrijd der volken, dien eeuwigen kamp van volksziel tegen volksziel, waaruit een volkskultuur als hoogste potentie van het aardeigene voortkomt. Onze eigen geschiedenis is daarvan een sprekend bewijs.
Hoe is nu die afkeer van het Jodendom te rechtvaardigen tegenover de uitverkorenheid van Israël, want het odium theologicum bedreigt iedereen, die daaraan twijfelt of in zijn aanbidding van het heilige volk Gods te kort schiet. Het Joodsche volk is Gods eigen, heilige volk; dit is het dagelijksch brood van het kind uit christelijk gezin. Deze opvatting wordt er zoo stelselmatig ingehamerd en is dientengevolge zoo algemeen, dat ons Nederlandsche fatsoen veroorlooft om aan alles te twijfelen, alleen niet aan Israëls uitverkorenheid en voorts, dat het bestaan van alle andere volken slechts de verheerlijking en verheffing der Joden ten doel heeft. Onze verjoodschte conventie verdraagt en vergeeft de gruwelijkste godslastering, maar geen anti-Joodsche kritiek, want dit is het kenmerk van ergste verdorvenheid. Reeds Abr. Kuyper slaakte in 1878 de verzuchting, dat elk woord, dat men anders dan met lof over de Joden spreken dorst, aanstonds werd uitgekreten als verraad aan de heilige zaak der beschaving [1]). Kuyper,

1) Abr. Kuyper. Ons Program.

die in zijn jonge jaren zich nog tot het Geuzendom zijner vaderen bekende, is de laatste staatsman en theoloog geweest, die de fatale invloeden van het Jodendom voor land, volk en kultuur heeft onderkend en den moed had zijn waarschuwende stem daartegen te verheffen. Ook heeft hij het volle licht doen vallen op het ras- en wezensonderscheid tusschen ons en de Joden en nadrukkelijk betoogd, dat de Joden als gasten in ons midden verkeeren. Kuyper's opstellen hebben na hun verschijning, evenals Bolland's rede, aan felle aanvallen van Joodsche zijde blootgestaan, maar zij werden daarna spoedig doodgezwegen en daardoor zijn zij zelfs aan confessioneele protestanten onbekend gebleven. Gelijk Kuyper en Bolland hebben alle groote mannen der wereldgeschiedenis zonder uitzondering ongunstig omtrent de Joden geoordeeld. Tacitus, Mohammed, Giordano Bruno, Shakespeare, Voltaire, Frederik de Groote, Napoleon, Fichte, Kant, Schopenhauer, Nietzsche, Herder, Schiller, Goethe, Treitschke, Von Moltke, Bismarck, Richard Wagner, de Lagarde, H. S. Chamberlain, enz. hebben voor den verderflijken invloed der Joden gewaarschuwd, maar ook hun meeningen ondergingen hetzelfde lot en werden zooveel mogelijk door de wereldpers verzwegen, aangezien er niets mag gezegd worden ten nadeele van Jahve's lievelingen. Zelfs de rechtsche bladen wagen het niet, omdat zij anders door de advertentie-boycot van Joodsche zaken worden getroffen en aldus staat de geheele pers onder Juda's censuur. Kuyper's beschouwingen zijn van belang, omdat zij afkomstig zijn van een man, wiens christelijke denkbeelden buiten alle verdenking staan en thans nog onder een groot deel van het volk voortleven.

Het is slechts aan weinigen bekend, dat ook de groote hervormer Luther een uitvoerig geschrift heeft doen verschijnen over de Joden, de slechtheid van hun karakter en over de gevaren die ons vanwege het Jodendom bedreigen. Luther stond aanvankelijk zeer welwillend tegenover de Joden, maar na ernstige waarneming van het

Joodsche wezen en grondige studie hunner heilige boeken, waarin al hun moreele verdorvenheid aan den dag treedt, verandert hij van inzicht en keert hij zich op 59-jarigen leeftijd onverzoenlijk tegen het Jodendom.[1]

Bij Luther en ook bij Kuyper in zijn jongen, revolutionairen tijd, tintelde in den eigen harteklop de kern hunner natuur en de innigste verbondenheid met hun volk, terwijl zij in den Jood het dreigende onheil voorzagen voor christenheid en natie. De Jood is voor beiden de gevaarlijke ondermijner des geloofs en der zedelijkheid. Helaas, hun waarschuwingen hebben niets geholpen, want van lieverlede zijn wij niet alleen de vrijwillige knechten van Israël geworden, maar geldt de verheerlijking van dit besneden volk als hoogste wijsheid en als bewijs van ware christelijke vroomheid. *En hierin ligt de oorzaak van alle kwaad en den geestelijken nood der natie.*

Sedert de 17e eeuw zijn wij als gevolg eener gestadige verjoodsching in steeds dieper verval geraakt en geheel het troostelooze beeld van de verwording onzer dagen is daarvan de afspiegeling. Zoolang onze geldbuidel het goed maakte, dachten wij ons gelukkig en vegeteerden in vredige zelfgenoegzaamheid als Chineesche parvenu's ons zielloos bestaan. In ons roemrijk verleden een eenvoudig, vroom en moedig Geuzenvolk, zijn wij sindsdien verjoodschte materialisten geworden in aanbidding van het gouden kalf. Ziedaar de vloek van ons huidige bestaan, de oorzaak onzer jammerlijkheid. Nu de stoffelijke nood ons aangrijpt, blijkt eerst recht ons gebrek aan innerlijke kracht en de voosheid onzer samenleving. Dat de mensch bij brood alleen niet leven zal, verstaan wij niet meer. Wij hebben

1) Het feit, dat hetgeen Luther over de Joden heeft geschreven ook voor het heden nog evengoed geldig is, deed mij besluiten om dit belangrijke geschrift in mijn moedertaal over te zetten. Het werd onder den titel: ,,Luther over de Joden'' uitgegeven. In dit boekje heb ik tevens verschillende aanhalingen uit ,,Ons Program'' van Kuyper bijeengebracht, voor zoover zij op de Joden betrekking hebben of zijn denkbeelden over bloed en volk ontvouwen; dit laatste vooral daarom, omdat tegenwoordig rechtzinnige kringen tegenover ras en bloed een houding aannemen, alsof deze natuurlijke mensch-onderscheidingen uitvindingen des duivels zijn.

geen gemeenschappelijk ideaal meer en worden slechts door één impuls gedreven: het geld. *Daarom ook hebben wij sedert drie eeuwen geen eigenlijke geschiedenis meer, zijn wij onnationaal en onbekwaam tot het scheppen van toekomst.*
De bron, die uit de diepten van eigen boezem welt, hebben wij moedwillig toegesloten en wij zijn voor onze dorstige zielen op zoek gegaan naar lafenis in de woestijn, waar wij nog verder zullen versmachten en het stof ons verblindt. „Zoek in uzelf, zoo zult gij alles vinden," was Goethe's raad; maar wij blijven dolen in Juda's dorre woestenij.
Als een aanzienlijk deel van ons volk nog trouw blijft aan de traditie en kerksch is, dan is dat bij velen niet meer uit behoefte aan innerlijke geloofsbeleving, maar omdat wij Farizeërs zijn, die de voorgestoelten beminnen of omdat er in ons gemoed nog een vaag bewustzijn leeft, dat er nog hoogere levenswaarden zijn. Onze vroomheid is niet meer de frissche, heroïsche vroomheid van den Geus, maar kerkelijkheid en femelarij. Wij krakeelen of de slang werkelijk tot Eva heeft gesproken in de stellige overtuiging, dat we daarmee een Gode welgevallig werk verrichten en dat onze ziel en zaligheid daarvan afhangen, maar wij gelooven niet meer aan onszelf, aan eigen roeping, eigen volksdom, eigen mythe.
Het is bedroevend te moeten vaststellen, dat ook de kerken niet aan de algemeene verjoodsching ontkomen zijn. Onze kerkelijke opvattingen en onze confessioneele opvoeding zijn zoo verregaand gejudaïseerd, dat zij, ofschoon niet doelbewust daarop gericht, dan toch onverbiddelijk moeten leiden tot de grondige vernietiging van eigenwaarde en ons, onder de afschuwelijke dwaling alsof God het wil, geschikt maken voor de weerlooze onderwerping aan Juda. Dit moge blijken uit de denkbeelden, die onze geestelijke voorgangers omtrent de Joden koesteren en de gangbare uitleggingen en verklaringen over geschiedenissen uit het Oude Testament, waarbij de zwaarste vergrijpen van de Joden tegen de moraal en tegen de beginselen van eer en goede trouw worden verschoond en verheer-

lijkt, omdat zij het heilige volk zijn aan wien alles geoorloofd is. Ik vraag mij af: welken verheffenden invloed kan het hebben, als het succes van de door Jakob toegepaste bedriegelijke listen (Gen. 30 en 31) met het gespikkelde vee van Laban, als goddelijke belooning wordt voorgesteld of als een Joodsche dieven- en rooversbende, die de Egyptenaren, waarvan zij gastvrijheid hadden genoten, van al hun goud en zilver berooven (Ex. 3 :22 en 12 : 36), tot het heilige volk van God wordt verklaard?
Nemen we voorts het verhaal omtrent het tweegevecht tusschen David en Goliath (I Sam. 17), dat immer zoo wordt uitgelegd, alsof het door Gods beschermende hand ten gunste van David afloopt. Bij aandachtige beschouwing is evenwel duidelijk, dat Goliath in goed vertrouwen op de eerlijkheid zijner Joodsche tegenstanders, David tot een zwaardgevecht had uitgedaagd, zooals ook bij de Indogermanen gebruikelijk was. David, die de uitdaging had aangenomen, haastte zich echter om op verraderlijke wijze een steen naar Goliath te slingeren, die hem doodelijk trof.
Ook aan het beruchte boek Esther wordt in strijd met de feiten een strekking gegeven, die met alle gevoelens van volksmin, vaderlandsliefde en manneneer den spot drijft. Haman kon het niet langer aanzien, dat zijn Perzische volksgenooten door de als gasten in hun midden vertoevende Joden werden uitgezogen. Hij wendde zich tot den koning Ahasveros en verklaarde (Esther 3 : 8/9): „Hunne wetten zijn verscheiden van de wetten *aller* volken en ook doen zij des konings wetten niet" en hij stelde voor om de Joden maar te verdelgen, als de eenige doeltreffende manier om zijn volk van deze pest te verlossen. De koning liet zich echter door zijn bijwijf, de Jodin Esther, tot verraad van zijn eigen volk verleiden en leverde zijn onderdanen over aan den duivelschen moordlust der Joden. Hij stond toe om in alle steden waar Joden woonden, de macht van het volk neer te slaan, zijn eigen Perzische volksgenooten te doen afslachten en de kleine

kinderen en vrouwen daarna te berooven (Esther 8 : 11). Het gevolg daarvan was, dat onder aanvoering van Esther's oom en pleegvader, den Jood Mordechai, onder groote vreugde 75000 Perzen door de Joden werden vermoord! Sedertdien vieren de Joden in ons midden het Purim, hun heerlijkste feest van de zoete wraak aan hun gastheervolk en moeten wij die menschenslachting der Joden als een vrome weldaad en als een hemelsche belooning voor hun rechtschapenheid aanvaarden.

Een nog ongeloofelijker staaltje van moreele afbraak en Joden-aanbidding las ik in een christelijk tijdschrift („Het Zoeklicht", Mei 1934). Hierin werd de hoer Rachab uit Jericho (Jozua 2 en 6) als een verheven toonbeeld van godsvertrouwen geprezen, alleen omdat zij geloofd heeft in Israëls overwinning en uitverkorenheid. Zij had de door Jozua uitgezonden bespieders heimelijk verborgen en werd deswege na den val der stad met haar lijfsbehoud beloond en kon daarna haar voordeelige nering rustig onder de Joden voortzetten, die haar vanwege haar heiligheid wel een extra klandizie zullen hebben bezorgd. Voor ieder gezond en nog niet door hopelooze verjoding gedemoraliseerden mensch is Rachab niet alleen een gemeene hoer, maar bovendien een vuige landverraadster, voor wie de strop nog een te milde straf geweest ware. De door Jozua uitgezonden bespieders wisten drommels goed wat zij deden, toen zij bij een hoer om inlichtingen en om een schuilplaats aanklopten, aangezien dit internationale liefdegilde wel nimmer tot de trouwste vaderlanders zal hebben behoord. Onze goedgeloovige christenen moeten daar echter anders over denken en Rachab loven om haar onwankelbaar vertrouwen in de overwinning der Joden [1]).

Aan een geschrift „Het ontwaken van het Joodsche volk", dat door een aantal predikanten is samengesteld, ontleende

1) In de overigens geheel gefantaseerde geslachtslijst volgens Matth. 1, die echter in geen enkel opzicht overeenstemt met die van Lukas 8, welke eveneens een verzinsel is, heeft men Jezus van deze hoer laten afstammen (Matth. 1:5).

ik den volgenden lofzang: „Ja, daar leeft over de aarde verspreid een wondervolk. Een koningsvolk, doch vernederd en onttroond. Dit volk is te kennen, te onderscheiden, het draagt het kenmerk, het adelmerk op het aangezicht... Nederland stelt er een eer in, het te mogen herbergen, om Christus' wil. Want de Joden zijn onze schuldeischers."

Het is ongeloofelijk, maar het staat er. Een grooter gemis aan eigenwaarde en gebrek aan eerbied voor het bloedeigen volk, een smadelijker vernedering hiervan en een misselijker strooplikkerij tegenover Joden is nauwelijks denkbaar. Ofschoon ons volk reeds op schaamtelooze wijze door de Joden wordt uitgezogen en het slachtoffer van hun demoraliseerende invloeden is, stellen deze dominees nochtans vast, dat de Joden onze schuldeischers zijn. Wanneer zullen onze dominees echter eindelijk eens aan het ontwaken van ons Nederlandsche volk hun aandacht wijden of is dit wellicht zondig en goddeloos in hun oogen? In alle geval is het niet te verwonderen, dat zij, die uit liefde voor het eigen bloed, hun krachten besteden in het belang van het ontwaken van het Nederlandsche volk uit dezen onwaardigen toestand van geestelijke platvoeterij, zich meer en meer van een kerk afwenden, die haar verheven roeping ten opzichte van de volksgemeenschap niet verstaat.

Een predikant tevens parlementslid ging zoover, door in een redevoering in de Tweede Kamer te bekennen, dat hij hoopte, dat naar de profetie van Da Çosta, ons land spoedig het Israël van het Westen mocht worden [1]). De

1) In verschillende gedichten heeft deze Jood zijn profetie neergeschreven, o.a. in zijn gedicht „Aan mijn vriend, den theol. student H. P. Scholte". Hij hoopte hierin, dat:

Neerland eenmaal nog herstell'
tot een geestelijk Israël!
God Nehemja's! o zie neer!
Doe 't gelukken! U zij de eer.

Welke nu die veelbelovende heerlijkheid is, die ons volgens da Costa te wachten staat, dat ervaren wij uit zijn gedicht „De tocht uit Babel", waarboven

verkondigers van zulk een boodschap verdienen geen beteren naam, dan die van ,,Predikers des doods'' en ,,Predikers der knechtschap'', hun door Nietzsche gegeven. Zij verkondigen immers het ontwaken van Juda, maar niet de opstanding van het Nederlandsche volk, doch integendeel zijn gewillige verslaving aan de Joden. Wat beteekent de verzaking van de aardeigen, lichamelijke en geestelijke gaven anders dan de ondergang? Is het dan te verwonderen, dat de Nederlander, losgerukt uit de natuurlijke banden met eigen volk en grond, een gemakkelijk slachtoffer wordt van de waanzinnige godsdienstige en politieke twisten en in een hatelijke onverdraagzaamheid tegenover de eigen volksgenooten vervalt, die niet van zijn gezindheid zijn? Hij heeft afstand gedaan van eigen levensrechten en in de erkenning van eigen minderwaardigheid gaat hij over tot vereering van den wezensvreemden, superieur gewaanden Jood. Zoodoende is, mede onder invloed van de Joodsche pers, een geestesgesteldheid ontstaan, die geen kritiek meer gedoogt op het Jodendom en aan het anti-semietisme geen vrijheid laat. Wij, ,,brave Hollanders'', verdragen dat alles goedig en zijn

---

hij het motto plaatste uit Gen. 49 : 10: ,,De schepter zal van Juda niet wijken''. Deze tot christen geworden Jood zegt daarin, dat de dweepzucht (!) der christenen haar zwaard over de aarde zwaait, om Israëls ouden godsdienst te verdelgen; maar dat zal vergeefs zijn, want de ,,koninklijke staf'', die ,,God aan Juda tot erfgoed gaf, zal met den ouden roem worden herboren en de volken zullen Juda vereeren en hun vorsten zullen zich vernederen voor zooveel majesteit.''

De onbeschaamdheid van dezen Jood is grenzenloos! Maar als die monsterachtige profetie waarlijk staat te gebeuren, dan is het einde van het Nederlandsche volk nabij gekomen. Het zou dan te verkiezen zijn, dat het vuur en zwavel over ons land ging regenen of liever nog ging ik als mijn Germaansche voorvaderen naakt den strijd en den dood in, om aan zoo'n eerlooze verrotting te ontkomen. Is het voorwaar geen schande, dat Da Costa nog langer als ,,Hollandsch'' dichter geboekstaafd blijft?

Intusschen blijkt hieruit weer ten overvloede, dat al bekeert zich de Jood, daarmee toch niets veranderd is, zooals ook Luther beaamt, want hij belijdt het christendom op Joodsche wijze, ziet in Jezus den Messias, die de macht van Juda zal herstellen en zijn wereldheerschappij verzekeren, terwijl God de gemonopoliseerde God der Joden blijft, die alles ten gunste zijner Joodsche uitverkorenen bestiert en waaraan alle volken ondergeschikt zullen worden gemaakt.

nu de volgzame knechten van de zonen Israëls geworden, die ons land roemen als een tweede Kanaän, een land van melk en honing voor de Joden. Wij zelf weten nu al niet meer beter of deze woestijnnomaden zijn onze bloedeigen volksgenooten en men heeft ons zelfs wijs gemaakt, dat zij de edelste elementen daarvan uitmaken, zonder wie land en volk tot onbeduidendheid gedoemd zijn.

Naast de verloochening van het eigen volksdom door de kerken, hebben haar profane bemoeiingen met den politieken strijd de volksverscheurdheid bevorderd en de verinnerlijking van het godsdienstig leven hoogelijk geschaad. Het is daarom geen wonder, dat tegenwoordig een groote verscheidenheid van nieuwe, meer of minder magische wereldbeschouwingen of schijngodsdiensten en vrome mode's gretig bij ons navolgers vinden, zooals spiritisme, theosofie, anthroposofie, zevende dag-adventisten, bijbelvorschers, mazdaznan, soefi enz. Het zijn allemaal wereldbeschouwingen van vreemden import, meest van Voor-aziatische herkomst en karakter, met wereldafgewende, gelijkmakende, pacifistische, zichzelf opheffende, verlossende tendenzen; meest ook sterk door Joden beïnvloed of onder hun leiding. Zij trachten het geheele leven te vergeestelijken en te verjoden, streven naar wereldverbroedering, wereldburgerdom en geestelijke eenheid. Bij het verval der Indoariërs gebeurde hetzelfde en werd het heldische brahmanisme door tooverijen en verslappende neigingen overwoekerd. Hetzelfde gebeurde ook in Hellas en Rome. Eenzelfde beeld vertoont ons huidige christendom, dat verworden is tot een wereldverachtenden godsdienst voor zwakkelingen en onvolwaardigen. Ons tegenwoordige christendom heeft tot den held niets te zeggen. Alles wat zich sterk en gezond weet en overloopt van aardsche levensblijheid, is daarom reeds zondig en veroordeeld. Men moet zich eerst belast en beladen voelen, ziek en levensmoede, vol lijden en medelijden en verlangen naar troost, dan is men pas voor het huidige christelijk

geloof geschikt. Voor een held als Siegfried, die zich verheugt in zijn kracht en gezondheid, die het vreezen nooit gekend heeft, is in de christelijke kerken geen plaats en geen vertroosting voor zijn zieleheil mogelijk; gelukkig heeft hij dat ook niet noodig.

De totale machteloosheid der kerken wordt ook overtuigend aangetoond door de fenomenale toename van het aantal uittredingen uit de kerk. Bij de volkstelling van 1899 verklaarden 3 per 1000 inwoners niet tot een kerkgenootschap te behooren en bij de laatste volkstelling van 1930 was dit gestegen tot 144 per 1000! Voor de groote steden stijgt dit tot 35 %. Deze cijfers leggen de onmacht der kerken bloot om het volk te bezielen.

Zoowel de protestantsche als de roomsche kerken, maar vooral de laatste, hebben door haar exclusivisme, de strenge eischen van gescheidenheid en door de politiek tot onderwerp van kerkelijke zorg te maken en daarmee godsdienst en kerk tot politiek uitbuitingsobject te verlagen, de volksverdeeldheid aangekweekt, zoodat zij tot een haat tusschen andersdenkende broeders is toegespitst. *Ons volk leeft in een bestendigen godsdienstigen en politieken burgeroorlog.* Het gevolg hiervan is, dat in ons lieve vaderland nog maar één kategorie zich echt Nederlandsch voelende staatsburgers is, n.l. de Joden; alle andere voelen zich in de eerste plaats katholieken of protestanten en leven in voortdurende onmin, alleen niet met de Joden. ,,Hollandsch'' is daarom in feite identiek met ,,Joodsch'' ook al omdat de Jood beveelt en aan de touwtjes trekt. Nu hebben overigens protestantsche en roomsche geestelijken elkaar in hun haatzaaierij weinig toe te geven.

Is het niet onzinnig om in de beroepsstanden de roomschen af te zonderen van alle volksgenooten, omdat niemand begrijpt, waarom kippenhouders van verschillende confessie verschillende belangen zouden hebben? Is het niet een misdadige schennis van de natuur, om wel de Jodenliefde te prediken en het meeleven met Papoea's, maar daarnaast de gescheidenheid en felste vijandschap tusschen

katholieke en protestantsche volksgenooten te bevorderen en intusschen toe te zien, dat een steeds groeiend deel van het volk verkommert en verloedert? Het is volkomen begrijpelijk, dat het volk zich van de kerken afkeert, als het de leegheid daarvan aanschouwt. De kerkelijke haatzaaierij vormt de erfzonde van ons volk, waardoor het sedert drie eeuwen met den vloek der verdeeldheid is beladen. Het is eenmaal anders geweest. Toen Philips II de hervormden in de Nederlanden vervolgde, hebben de roomsche graven van Egmond en Hoorne en de roomsche Prins van Oranje zich daartegen verzet, omdat zij niet in den godsdienst, maar in bloed en bodem de lotsverbondenheid en eenheid der natie zagen.

Volksdom is de uiterlijke verschijningsvorm, de totaliteit van de in het bloed vastgelegde eigenschappen van lichaam, ziel en karakter van een volk. Deze eigenschappen zijn aangeboren en eeuwig en onveranderlijk, tenzij door uitsterven of verbastering het bloed verloren gaat. Uit den Geus komt weer de Geus voort, gelijk uit den neger weer een neger en uit den Jood weer een Jood. Deze innerlijke wet is een bovenmenschelijke ordening. Schennis van deze wet door de samenleving te ont-aarden, te ontgeuzen en te verjoodschen, te romaniseeren of te verchineeschen, tengevolge waarvan de samenleving aan den eigenaard geweld aandoet of door bloedvermenging met Joden en kleurlingen, is heiligschennis, want zij maakt inbreuk op de goddelijke schepping en haar wetten. *De bloedschande is de allergrootste zonde tegen de natuur.*

Hoogste plicht is te zijn, wat de Almacht door haar ordening in ons gewild heeft, dat wij zullen zijn, dus onze innerlijke wet getrouw te blijven en dat beteekent voor ons om Geus te zijn. Dit is geen ras- of bloedvergoding, maar erkenning van Gods wil en de goddelijkheid van onze eigen natuur. Dit is daarom ook christelijk, *omdat geloof voor ons ook moet wezen: geloof aan het evangelie van het bloed, dat God in ons geopenbaard heeft.*

Volksdom is bloeddom. Het bloed is type- en karakter-

vormend en bepaalt den stijl. De geschiedenis van ons land en ons volk is door eigen bloed gemaakt en gewild en daarom geschiedenis van ons Nederlandsche bloed. Onze kultuur, die in de Gouden Eeuw haar hoogste lied uitzong – o, deze Gouden Eeuw met haar vele volks- en geesteshelden (bijna elke Nederlander was toen heroïsch en geniaal), geleek wel een sprookjestuin uit de 1001 nacht, waarin als bij tooverslag de schitterendste bloemen te voorschijn schoten – had een Hollandschen stijl en karakter en was grond- en bloedgebonden, want uit de paring van Hollandsche aarde met Hollandschen geest geboren. Aan die kultuur was geen sikkepitje Joodsch. In den zelf gekozen naam Geuzen typeerde het volk zichzelf en gaf uitdrukking aan wat het wilde zijn. Rembrandt is de verpersoonlijkte hoogstwaarde van den Geus, het volmaakte type van Nederlandsch ras en bloed.

Maar onze huidige voormannen en brave vaderlanders verwerpen den natuurwettelijken samenhang van bloed, ziel en grond. Zij beschouwen deze oerelementen van een gezond en krachtig volksbestaan als denkbeeldige waarden van een, door het (Joodsche) humanisme van de gelijkheid van alle menschen en volken sedert lang overwonnen, middeleeuwsch barbarisme en bovendien als een heidensche levensopvatting. Zij erkennen alleen ,,den geest'', het van het bloed losgemaakte ,,gezonde verstand'' als de eenige, volstrekte waarde voor den vooruitgang der ,,menschheid''. Van zijn bloedbron afgesnoerd, is aldus het volk geen levend wezen meer, maar een op wetsformeele gronden bijeengegaarde, geestlooze menschenhoop, een eenheids-staatsburgerdom van gelijkgerechtigde bloedechte Geuzen, Joden, bastaarden en daarnaast nog door naturalisatie in de gemeenschap opgenomen Boschnegers, Maleiers en Chineezen, een echte menschenbrei. En de Nederlander zelf? Ach die weet sedert niet meer hoe hij het heeft te midden dezer volkerenhutspot op eigen bodem en kent zichzelf niet meer. Door een gansch verjoodschte atmosfeer is hij versuft en voert een kwijnend,

kreupel en karakterloos bestaan, dat schommelt tusschen de meest grove zelfzucht van het hoogheerlijke ik en een onpersoonlijke almenschheids-ideologie. Hij zoekt voor zijn bloedarme ziel zijn heil in een streven naar weelde en genot, geeft zich over aan Joodsch beursgesjacher, loterij- en anderen zwendel en verliederlijkt zijn gehavenden geest in de moderne jazz-kultuur, een poespas van negersensualisme en Joodsche erotiek; of hij gelijkt den verhongerden Indischen idealist en vervalt in een verweekelijkte Volkenbond-vergoding, wereldvrede-utopisme, Jodenaanbidding, bleekneusjes- en misdadigersverzorging (om den gezonden Nederlander en de bescherming en het behoud van het zuivere, gezonde bloed bekommert zich geen sterveling), dan wel zoekt voor zijn ziel beurtelings een toevlucht in beide richtingen.

Hetgeen tegenwoordig onder Nederlandschen volksaard wordt verstaan, is allerminst het Geuzen-karakter met zijn geest van heroïek en scheppingsdrang, vroomheid en volksmin, maar de sjachergeest en zinnelijkheidsdrift van een Hebreeuwsch woestijnvolk.

Onze opvoeding, bewust tegen het bloeddom gekeerd, is, behalve op de sectarische verdeeldheid, voor het overige op het rationeele en uiterlijke gericht, is schabloon met Joodsche perspectieven; ze is van den eigen aard afgewend en daarom zijn wij thans een karakter- en stijlloos volk, zonder eigen kultuur. Daarom heerscht bij ons geen vrijheid meer, maar een allemansvrijheid. De Nederlander zelf is nog nimmer zoo onvrij geweest. Dit is geen nieuwtje, want ook Kuyper stelde destijds reeds vast, dat het vrijheidsbegrip totaal verwaterd was en misbruikt werd om er allerlei geniepigheid en onvrijheid mee te verdekken en te rechtvaardigen. ,,Wat is vrijheid? Afwezigheid van elken band, van elke beperking? Neen. De visch die spartelt op het droge, is onvrij, al bindt hem niets. Vrij is hij juist in het water, dat hem van alle zijden omsluit. *Om vrij te zijn, moet dus elke band weggenomen, die tegen mijn natuur ingaat en juist aangebonden die band, die bij den aard*

van mijn wezen, tot de natuur van mijn leven behoort." Met dit eenvoudige maar kernachtige voorbeeld, met deze ondubbelzinnige taal, gaf Kuyper, die in het begin van zijn politieke werkzaamheid in vele opzichten denkbeelden verkondigde, die nationaal-socialistisch waren van het zuiverste water, zijn meening over vrijheid weer. Hij luchtte daarbij tevens zijn ergernis, dat op alles wel het etiket vrijheid wordt geplakt, maar dat desniettemin in Nederland geen vrijheid bestaat. „Tot de vrijheidsmannen te behooren, is een vanzelfheid voor den verlichten en welopgevoeden zoon onzer eeuw" schreef hij spottend en knoopte daaraan de vraag of die vrijheidsmannen ons wel tot „vrije" mannen hebben gemaakt? Het antwoord hierop moet ontkennend luiden, vooral als men weet dat het de Joden zijn, die het hardst om vrijheid blerren, dat wil dan zeggen niet om een vrijheid, die een geslacht van Siegfrieds en Brunhildes het leven mogelijk zou maken, maar een vrijheid voor de uitbuitende en bedervende werkzaamheid van Semietische woestijnnomaden en voor hun zelfzuchtige wereldoverheerschings-oogmerken. Het is deze vrijheid, die zij thans door het volksche ontwaken en het tegelijk daarmee bij de volken groeiende begrip voor het gevaar, dat van het parasietische Jodendom uitgaat, bedreigd zien. Men kan er zeker van zijn, dat de Joden, de wereldverbroederings-maniakken, pacifisten en universeel-humanisten, die zich allemaal zoo luide als gebreveteerde verdedigers van de vrijheid aanprijzen, er toch nooit toe te bewegen zullen zijn, om voor hun vrijheidsideaal, hun leven te offeren; dit laten zij liever aan anderen over.

In Nederland heerscht geen vrijheid van geweten, maar vrijheid van gewetenloosheid. „Daar is zijn vrijheid, waar hij naar de zeden, gewoonten en wetten van zijn volk leven kan, waar, wat zijn oervaderlijk geluk was, ook hem gelukkig stemt", zoo schrijft Arndt en dat is volkomen juist. Maar bij ons zijn zeden, vormen en wetten verjoodscht en vreemd. Vrijheid in Germaanschen zin is wel in wezen

beperkt tot een bepaalde organische volksgemeenschap met zijn eigen zedelijke orde, maar is dan ook binnen die orde integraal, want een halve vrijheid is geen vrijheid, zooals een halve waarheid geen waarheid is. *Vrijheid moet voor ons beteekenen de vrijheid om krachtens onze natuur ons te ontwikkelen tot den hoogsten graad van ons volksdom zooals een neger in zijn land de vrijheid moet hebben als neger zijn wezen tot hoogste volmaaktheid te verheffen. Dit is het bloedrecht van een volk en het bloedrecht is een godsrecht, omdat de Almacht schepper is van het bloed*. De bloedrechten zijn de allernoodwendigste en essentieelste levensrechten van een volk. Ook Kuyper bekende Geus te willen zijn, sprak zelfs van „den God van Nederland" en daarin lag de erkenning van zijn Nederlandsche bloedrecht. *Tegenwoordig waant men echter van den Jood een Geus te kunnen maken en ziet men nog liever den Geus tot Jood geworden*.

Onze predikers benaarstigen zich Gods schepping en Zijn wil te verkondigen, maar zij blijven in gebreke die te erkennen in het hoogste scheppingswonder zelf, dat naar Gods beeld geschapen heet. Het was toch ook Gods wil, die aan de volkeren en rassen het aanzijn gaf en hoe is dan de onverschilligheid hiertegenover te rechtvaardigen? Instede van de bespotting der rassen en volken en hun ondergang door bloedschennis te prediken en daarmee de vernietiging van Gods eigen werk, is het heilige plicht om mede te werken aan de vervulling van de aan de volken toegedachte taak en roeping. Doen zij dat niet, dan is hun prediking onwaarachtig.

De Nederlandsche opvoeding heeft tot taak om onze jongens en meisjes te doen opgroeien tot hetgeen zij krachtens hun levenskiemen, hun innerlijke potenties moeten zijn. Dit is nu niet het geval, omdat men met deze allereerste levensrechten geen rekening houdt. Bij de opvoeding dient men zich toch allereerst af te vragen, wie men wil opvoeden en waartoe? Het kan toch niet de bedoeling zijn om Joden en Maleiers tot Nederlanders te kweeken en evenmin Nederlanders tot Joden of karakterlooze eenheids-

cosmopolieten – dit zou wezen neervoeden – maar men moet Geuzenknapen volgens hun karaktereigenschappen en hun innerlijke wet tot volwaardige Geuzen maken. Niet het ,,koninklijke'' besneden of onbesneden Jodendom is levenstype van den Geus, maar ons volksgelaat valt af te lezen van de Geuzen Tromp, Piet Hein, De Ruyter, Van Speyk, Rembrandt, Jan Steen, Frans Hals, Cats, Bredero, Hooft, Coen, Chr. Huygens, Leeuwenhoek, Swammerdam en zoovele andere helden.

Zoolang onze samenleving nog niet weer organisch met ons bloeddom, ons wezen, ons aardeigene in verband gebracht is; zoolang niet onze rechtspraak, onze kunst, onze kultuur en onze levensbeschouwing daaraan beantwoorden; zoolang ook niet onze opvoeding gericht wordt op het kweeken van gave Nederlandsche zielen, op de versterking van de ons volk aangeboren karaktergaven van zedelijkheid, eergevoel, moed, trouw en offerzin; zoolang nog platvoetige woestijnnomaden te beslissen hebben over wat of Nederlandsch karakter en Nederlandsche schoonheid zijn zal, zoolang is er in Nederland geen vrijheid mogelijk. Daartoe dient allereerst al het vreemdrassige zijn invloed te worden ontnomen.

In onze verjoodschte maatschappij leeft de Nederlandsche ziel gelijk een kasplant in kunstmatige omgeving een verminkt bestaan. Wij zijn onze vaderen vergeten en hebben ze onteerd. Wie bekommert zich verder nog om de bloedrechten der natie? Hierin ligt de oorzaak van onze onmacht om toekomst te scheppen. Toekomst scheppen beduidt toekomst willen. Onze natie mist wil tot toekomst en legt haar lot in handen van het willekeurig spel des toevals. Wee ons! als wij nog verdere ontgeuzing gedoogen en geen vaderen zullen zijn voor onze nazaten. Wee ons! als onze kinderen niets te beërven hebben en geen vaderen om te beweenen; dan breken alle duivelen over hen los en zullen hun vloeken en verwenschingen ons achterhalen!

Blijft het statutarische geloof het eenige absolute richtsnoer van ons leven en streven, blijven de kerken de verjoding prediken, de vloekwaardige tweedracht en godsdienstige vijandigheid brandende houden tusschen Nederlanders onderling en blijkt aldus de confessie een macht zoo sterk, dat zij alle bloedrecht verlamt en de door de natuur geschapen samenhang verbreekt en daarmee het volksche type en zijn eigenheid vernietigt; blijft het laatste doel op deze aarde het antwoord op de vraag: protestant of roomsch, om daarmee het monopolie der hemelsche zaligheid te verwerven, welnu, dan is het einde van ons volk alreeds in de sterren geschreven en zijn jammerlijke ondergang nog slechts een kwestie van tijd en de rechtvaardige vergelding voor zijn lamlendigheid en natuurschendende verscheurdheid. Gelijk het sedert de 17e eeuw door zelfgenoegzaamheid, tweespalt en verjoding verziekt is en de ontbinding zich in een smadelijke onbeduidendheid en machteloosheid weerspiegelt, zoo zal het stilaan verder verrotten.

Indien het alleen maar van belang zal zijn of de confessie behouden blijft en niet Nederlanders van vleesch en bloed, maar protestanten of katholieken dezen heiligen, vaderlijken grond zullen bewonen, dan zal het er ook niets toe doen, welk lot ons land en volk beschoren zal wezen, of het verder verloederen zal of verdeeld worden of b.v. aan Frankrijk prijsgegeven, want de Geus met zijn eigenaard zal niet meer zijn, zijn sprake zal verstommen, want hij zal Franschman geworden zijn, dan wel zijn bloed en zijn ziel ten onder gegaan door de bloedschandelijke vermenging met Joden, Maleiers, Chineezen en negers of in een smeltkroes van rassen.

In de erkenning van den goddelijken wil in het bestaan van het Nederlandsche volk met zijn Germaansche bloed ligt mede de taak der kerken besloten om bij haar volgelingen den nationalen zin levendig te houden en de liefde voor eigen bloeddom en kultuur aan te kweeken. Boven alle verschil in kerkelijk dogma en boven alle politieke en andere tegenstellingen, *openbaart zich in alle Nederlanders*

het evangelie van het bloed als de eenige en absolute grondslag van gebondenheid en saamhoorigheid voor geheel de natie en als haar eeuwige levensbron. Alleen de Nederlandsche gedachte, de Nederlandsche mythe – Kuyper noemde dat „het mysterie der natie" – bezielt tot liefde voor het eigen volk en is de kracht, welke tot eenheid vermag te binden. Zich hieraan te wijden is evenzeer godsdienst.

Wij bezinnen ons tot eenheid, niet tot een abstractie van staatsburgerdom, maar tot eendrachtigen levenswil van het in bloed en ziel en bodem gewortelde volksdom en verheffen ons tot een hoogste waarde van Nederlandsch leven en Nederlandsche kultuur en vatten de edelste tradities onzer Nederlandsche helden weer op, of wij verjoden en verbasteren ons tot een mestiezenvolk, verloochenen daarmee ons Germaansch-Nederlandsche bloed en doen voor eeuwig afstand van onze Nederlandsche bestaansrechten en zakken af tot een „menschheid", d.w.z. een karakterloos hutjemutje van eerlooze sjacheraars en sensueele parvenu's; wij zijn dan reddeloos verloren en zullen binnen afzienbaren tijd als Nederlandsch volk van deze planeet verdwijnen en als een verschietende ster spoorloos in den nacht der tijden verzinken. Er is geen andere keuze.

Eischt onze hedendaagsche christelijkheid de verloochening van het eigen bloed, om in plaats daarvan op te gaan in een almenschheid en de verheerlijking der Joden als onafwijsbaren plicht, welnu, dan heet ik liever geen christen en blijf als Radboud de Friezenkoning mijn vaderen getrouw, met het rustige geweten mijn innerlijke roepstem te hebben gevolgd. Men verwijte mij dan verder anti-semietisme, onverdraagzaamheid en onchristelijkheid, het is mij om het even. Ik acht mij alleen rekenschap verschuldigd aan mijn Nederlandsche geweten en luister alleen naar de stem van mijn bloed. Er is geen christelijke moraal die voorschrijft om de oerbron van onze persoonlijkheid, dat is ons bloeddom te verloochenen en alle gevaar, dat het van welke zijde ook bedreigt, zonder verweer over ons heen te laten gaan. Net zoo min als de christelijke

moraal gebiedt om een lintworm kalmpjes zijn gestelondermijnend werk te laten, omdat het beestje ook leven moet, net zoo min schrijft de christelijke moraal ons voor om een gevaarlijke parasiet van ons volkslichaam in zijn kultuursloopenden arbeid ongestoord te laten en niet met alle middelen te bedwingen. *En ons volksdom, en onze volksaard verkeeren tengevolge van verjoodsching en Joodsche machtsinvloeden in levensgevaar en als dit niet intijds gekeerd wordt, dan zal de doodgewaande Mordechai in ons midden herleven.*

Kan het waarlijk onchristelijk en inhumaan zijn, om klaarbewust te streven naar een volwaardig Nederlandsch leven, waarin de oer-Nederlandsche geesteswaarden en deugden tot vollen groei komen; waarin wij, Nederlanders, naar Geuzenaard kunnen leven en ademen en onze lotsbestemming niet aan rasvreemden overlaten? Is het onchristelijk om in ons Geuzendom een doel en een bestemming te weten?

In het volk te midden waarvan ik geboren ben, waaruit ik voortgekomen ben, zonder hetwelk ik niet zou zijn die ik ben, ligt mijn geest bevangen en beleef ik mijn aardsche bestaan, en als ik de wording, het heerlijk verleden van ons volk doordenk en zijn roeping, dan is het mij, alsof de ademtocht van het eeuwige mij beroert, of ik God zelf beleef.

Als wij met het goddelijk merkteeken in onzen boezem niet de aan ons toebedeelde bestemming hebben willen volgen, dan zijn wij niet meer dan mislukte knoopengietsels, de eeuwigheid onwaardig en geschikt om gelijk Ibsen's Peer Gynt door den knoopengieter in zijn lepel te worden omgesmolten en samen met het uitschot in de massa op te gaan.

Maar waartoe dan dit lichaam met Nederlandsch bloed doorstroomd; waartoe bergt het een Nederlandsche ziel en een hart, kloppend van Nederlandsch leven, als dat alles slechts waardeloos is en zondig, wijl wij bestemd zijn om in de almenschheid te versmelten? Ach, hoe zijn wij, armen, dan gruwelijkst door onze geschiedenis bedrogen; de heerlijk-

ste scheppingen van Rembrandt, de roemrijkste heldenfeiten van De Ruyter, zij zijn dan vergeefs geweest, de Geuzen hebben om niet geleden en gebloed en onze Gouden Eeuw, toen alles trilde van Hollandsch leven en tintelde van Hollandsche scheppingsdrift, was dan niet meer dan een stinkende poel van zondigen wellust. Dan zij alleen het heden om zijn moreele grootheid geprezen!
Ik draag echter de diepe overtuiging in mijn gemoed, dat het bestaan van rassen en volken, elk met hun specifieke lichamelijke en geestelijke geaardheid en dus ook het bestaan van het Nederlandsche volk, een door de Voorzienigheid geschapen verscheidenheid is en dat zij allen een eigen zending te volvoeren hebben; door de handhaving en bescherming der rasgescheidenheid tusschen Nederlander en Jood of kleurling en door de bestrijding van den Joodschen invloed, maak ik mij dienstbaar aan de verheffing van ons Nederlandsche bloeddom en ons Nederlandsche wezen en geloof ik God te dienen, omdat ik daardoor medewerk aan de door de Almacht gewilde bestemming van het Nederlandsche volk.
Men zou het van de daken willen uitschreeuwen: Nederlanders, ontwaakt, luistert naar de stem van uw bloed, keert terug tot den geest uwer vaderen en wordt weer Geuzen!
Als Faust om middernacht en in de diepste verlatenheid tot zichzelven komt, dan zegt hij:

Die Nacht scheint tiefer tief hereinzudringen,
Allein im Innern leuchtet helles Licht.

Mogen ook wij de bron van ons oereigen wezen hervinden, dan zullen na den langen nacht van onmacht, van binnen uit de krachten groeien, waarmee wij de Joodsche kluisters zullen verbreken en van ons afwerpen en dan zal voor ons Nederlandsche volk de dageraad gloren van een nieuw bloeiend Geuzendom!

DE EEUWIGE JOOD

En het weerzinwekkendste dier van mensch, dat ik vond, dat doopte ik parasiet: het wilde niet liefhebben en toch van liefde leven.
(Nietzsche. Also sprach Zarathustra. Vom Geist der Schwere)

VOOR eenige duizend jaren werd volgens Joodsche overlevering de aartsvader Abram te Ur, een streek in het Chaldeeuwsche land, gelegen aan den benedenloop van de Euphraat, geboren als zoon van een nomadischen veehoeder. Ook Abram werd veeweider en zwierf met zijn vee rond in zijn geboortestreek, steeds op zoek naar weideplaatsen. Nadat de beschikbare grasvlakten door zijn vee waren verbruikt, trokken Abram en zijn vrouw Sarai op bevel van hun God Jahve om zijn land, zijn maagschap en zijns vaders huis te verlaten (Gen. 12 : 1), vergezeld van eenige bloedverwanten, met hun kudden van hun geboorteland weg in noordwestelijke richting. Zij volgden de vruchtbare valleien langs de rivier en kwamen in Padan Aram in Noord-Mesopotamië. In deze landstreek doolde hij wederom zonder vaste woonplaats met zijn vee rond, totdat de hem door de gastvrije bevolking afgestane weiden waren afgegraasd; weer brak hij zijn tenten op en toog nu met de zijnen verder, op zoek naar nieuwe weideplaatsen. Zij trokken nu zuidwestwaarts door Syrië, volgden het dal van de Jordaan en belandden in het hun door Jahve beloofde Kanaän, waar zij nu voorloopig hun tenten opsloegen. Ook hier weer verzochten zij aan de bevolking om gastvrijheid en weiden voor hun veekudden.
Na eenigen tijd werd het land door een groote droogte overvallen. Voor zoover de beschikbare weidegronden niet reeds door het vee van Abram waren afgegraasd,